

и ти, глупчо, като си се завъртѣлъ предъ очитѣ ми, чудя се какъ не падашъ.

Врабчо наистина не падаше. Но затова пъкъ Хитрушко едва изрече тия думи и изведнажъ нѣщо тѣй силно го хлопна по главата, че отъ очитѣ му искри изхвърчаха, и той се преметна презъ глава. Но бързо рипна пакъ на крака и се огледа да види мечката. Защото Хитрушко знаеше, че само страшната мечка може тѣй да го хлопне. Но колкото и да се оглеждаше, мечката я нѣмаше. Само единъ орѣховъ клонъ надъ главата му се клатѣше. Но Хитрушко и не помисли, че може да се е блѣсналъ въ тоя клонъ. Той видѣ въ краката си голѣмъ брѣмбаръ съ страшни шипци и си рече:

— Аха, ето това трѣбва да е мечката, по-рано го нѣмаше тукъ. Но да бѣгамъ сега е късно. Трѣбва да се защищавамъ.

И Хитрушко грабна единъ голѣмъ камъкъ и блѣсна тѣй силно брѣмбара, че той стана на пита.

— Ура! Ура! — развика се Хитрушко и заподскача отъ радостъ. — Победихъ мечката. Сега азъ съмъ най-силниятъ на свѣта. Чакай да ида да кажа на мама.

И Хитрушко се върна въ тѣхната гора.

— Ей, слушайте! — извика той съ цѣло гърло на животнитѣ. — Трѣбва да ме изберете за царъ.

Насъбраха се животнитѣ да видятъ кой креши тѣй силно, та гората ечи. И не стига, че креши, а отгоре и царъ иска да го правятъ.

— Ти си полудѣлъ, Хитрушко!

— Не съмъ полудѣлъ, ами погубихъ мечката. Затова трѣбва да ме направите царъ. Ако не вѣрвате, идете въ гората и вижте!

Пратиха животнитѣ пратеници въ гората да провѣрятъ. Никжде не намѣриха трупа на мечката.

— Нѣма я, — рекоха тѣ.

— Нѣма я, защото я направихъ на пита! — викна Хитрушко. — Я стига сте мислили, ами по-скоро ме направете царъ, че както съмъ огладиѣлъ, сега само царско ядене може да ми стигне.

Чудѣха се животнитѣ да повѣрватъ ли на силата му, или да не повѣрватъ.

— Я слушийте! — обади се въ това време единъ старъ ученъ гарванъ. — Ако Хитрушко е победилъ мечката, тогава нека победи и човѣка, който е по-силенъ. Тогава ще го признаемъ за царъ. Ето, азъ